

Коли ми уперве кохались

Михайло Старицький

Коли ми уперве кохались
Уранці життя навесні,
До нас ясні зорі зближались
І чулись небесні пісні.
Здіймались в душі поривання,
Як мрія свята, дорога,
І гинули в щасті жадання,
І гасла у раї жага...

Злетіло і друге кохання
Над південь, у спеки розгар:
Квітки здурманили жадання,
А ночі навіяли чар...
Спалахнуло серце жагою,
Скипілись в цілунку уста –
І в п'янім, солодкім напою
Захмарилаь цнота свята!

Ну, потім кохання змінилось
Задушливим чадом загар:
Вже кволому серцю й не снилось
Ні раю, ні сонячних чар...
Високі, святі поривання
Горіли у п'янім вогні,
І тліли небесні надання,
І марно псувалися дні...

А ось непомітно підкрався
І захід вечірніх хвилин;
Про любові й втіхи зостався
Безсилий-но спогад один...
Тріпочеться серце від жалю,
Що годі вернути назад –
І згублену ясність кришталю,
І рій святобливих понад...

Кінець би – так повні докору

За днями дні тягнуться знов,
Смутні, як відгомони бору,
Журливі, як шепіт дібров!..